

Feinstein

שנים לי מליה

שנים לי מליה:

עלה כמוש, פתקת-דקב שדופה,
אשר ירק-חיו פרח עם הסופה
המטילה,

נפל בחיל-מות אל חלוני,
על תכריכי ערשי ספוגת שממוני
ודובב: קר מתחת קרשי גולל,
קר וטחוב . . .

וחה, חה, חה בחלוני דפק במבשר בשורה,
צחוק-גיל, בן חנה חם של עלמה,
הרמוז סודי-ליל וקמטי שלמה
שחורה,

כרפר באילה דרך דמי,
עורר על שפתותי רעד צמא

וקרא: חשק. חשק.
קרא ואל הלילה גלה,
בגולות צלילי פעמוני-שלגית ובים
אל שחרורית המרחקים.

על תכריכי ערשי פרבס עוד העלה.

יד

במה מיני עצב יש

במה מיני עצב יש:

יש עצב אהבה - גן נעיל זה הזולף בשמי
אליד, עומד-חוץ, הדופק על שעריו
בלבב בוער באש ואינו אכל,
העצב אשר יפרה תלמי לב,
ונצניית-כלת תמימים שם יצמיח עם כל שחר . . .

יש עצב פרידה המתאפק תחלה במצולות-נפש,
אך שותת בוכה אט מתוך עינים נוגות
בהמות הלב עם המות תליל הספינה
עת נמוגו רמוי-תרנה בערפלי אפק . . .

ועצב יש, זה עצב הצלמנות.

יש תשב בשעת דמדומי-קיץ
ובבואת השלכת המצהיבה בתוך תכלת עינד,
ותהרהר במה שעבר ובמה שיעבר,
ותספיד שניהם יחדו,

ופתאם תראה בתוך הצל על גב החלון
פרפר מרטט ומתדפק אל השמשה,

עד ייעף וישאר עומד דומם,

ובכנפיו שקופות זו אל זו נלחצות רועדות יחד.

ואחר כך שוב פרפור, ונמזים שוב, ושוב צמידה,

ואחרי צמידה זו לא כלום, לא קול, לא רטט:

גוע כבד הפרפר, עד מחר ייבש ונשא רוח.

או יתעטף לבד עצב מנת...

ועצב יער יש:

יש אשר תשרך דרךך בשדות בין שבלישפון והיובות

ובין שבליחטה הירוקות ועננות בשבלים,

ותטה אונה לדממה הפונמת מתוך רגביעפר,

הדממה אשר תיצור ולא תכריו בקוליות

על שיצרה אתמול ועל שתיצור מחר, מתחתים,

זו הדממה אשר רק לבב משורר ישמענה.

ובאת פתאם בגבולות יער עבת,

וטפחו על פניה צללים והעירוף מן החלומות.

אשר לא ניב להם, לא פתרון אף מכאוב חתלתם.

והתיצבו לפניה מלא קומתם, באבירי קדם לבושי צנה,

הארגנים העתיקים,

ושלחו לעמתה ענפיהם המזינים,

ואימו: חלילה לה מקרב הלום, בן אדם,

פן ננעץ בד חניתותיו המלטשות.

אנחנו לא אהבנו את האדם,

כי רעמעללים הוא ונדיו למודות-הרם.

אל תגש... שוב העירה אל בני מינה

ואל תפרע את דממת חיינו.

התשמע? הרפכת מחללת כבד במרחק.

והשחירו לעיניה באן ושם מירכת-הדרך

שרשים חשופים ומתפתלים, נצני דורות קדומים,

כל שרש אצבע גרומה, ועוד מעט ותושט כך

ואחנה בערפר להוציא מן היער.

או רגש יעור בד לכרע ולהשתחוות ארצה

אל פהני היער העתיקים,

לחשף לעיניהם את פצעיה שותתי-הדמים,

אשר הבאת אתה מן העמק, מעבר למסלה,

ולבקש מרפא.

או ילחשו הצללים בחשאי על אוניה:

אל תרם קול, כי פה הדממה - תפלה.

ושרכת שבילה הלאה, תועה באפלולית,

והעציבוך משנה עצב עציל-בנה הנלמודים

המחזירים באפלולית כגויות נוגות של נערות בנות י"ו,

מחזירים ומחזישים ביוגום כשבויים.

ועלו דמעות בעיניה לשמע ציף-ציף בודד.

א ל נ פ ש י

עמקה את ממצמקים, נפשי,
ומי יתכן את מצולותיך,
כי שפתי-בראשית נשקו בך את שפתי-אחרית,
בנשק רקיצי-תכלת את זהב-ים במרחק
בשעת-דמדומים שלנה.
ותועה, נפשי, את, מעולם ועד עולם תועה,
כהד קול-אלהים המרחף מימי-בראשית.
מתהו אלי תהו תתעי ומבהו לבהו,
וצופה בך האידסוף האורירי
ותוהה וכמו שואל: מאין? לאן? ולמה?
ואת תרחפי, נפשי, ובלי-מצנה, בתוך האידסוף
והאידסוף בתוכך.

עמקה, נפשי, את ושכבותיך רבות
כשכבות שדה-השלג, אשר יד-סתרים
ביך כתי-הצפון תורענו לבן
מראש הימים.
כל שכבה - רסיסי נפשות הרבה, נפשות
אבות-אבותי הקדמונים.

וּבְתוֹךְ תְּהוֹמוֹתֶיךָ, נִפְשִׁי,
 מִתְנוּשָׁשִׁים הַדּוֹרוֹת אֲשֶׁר חָלְפוּ
 בְּטוֹפּוֹת מַיִם, בְּנוֹת מַעֲמָקִים עִירִים,
 מִתְנוּשָׁשׁוֹת בְּשֹׁאֲפֶן לְמַעַלָּה.
 וְהִרְבֵּה שְׂחָקִים וְטִמְנוּ בְּקֶרֶבְךָ, נִפְשִׁי,
 וְאִין מִסְפֵּר לְעוֹלָמוֹת הַמִּקְפָּלִים תּוֹכְךָ;
 אֵל עוֹלָמוֹת אַבּוֹת קְדוּמִים, אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתִי,
 וְהַשְׂמִים אֲשֶׁר נִשְׁאוּ בְּעִינֵיהֶם.
 מֵאֵב לְבֹן בִּירְשָׁה הֵם עָבְרוּ,
 וְעַתָּה קָמוּ לְךָ לְגִנְחָלָה, נִפְשִׁי.
 וְיֵשׁ אֲשֶׁר אֶסְתַּכַּל בְּךָ וְאֵט לְךָ אֵנוֹן, נִפְשִׁי,
 וְהִשְׁעָה שְׁעַת מְנוּחָה, שְׁעַת אֵיךְ־קוֹל, אֵין בְּתִי־קוֹל.
 אֹו אֲשַׁמַּע קוֹלוֹת שׁוֹנִים וְחִרְיִשִּׁים
 בְּקוֹלוֹת־אוֹב אוֹ אֲחֵרוֹנִי לְחִשְׁי־טְבוּעִים
 מִתּוֹךְ תְּהוֹמֶךָ, נִפְשִׁי, אֵלֵי עוֹלָיִם:
 חֲרִיקַת שֵׁן וְקוֹלוֹת בְּרִסּוּם־עֶצֶם,
 וְיִלְלַת־חֲרָדָה טְרוֹפֶת סוֹפֶת־מִדְּבָר,
 וְאַנְחָה הַנּוֹסֶסֶת בְּתוֹךְ צִלְצוֹל חֲרָבוֹת,
 וְלִחְשֵׁי תַאֲוָה, וְלִחְשֵׁי כְּאֵב וְלִחְשֵׁי תַפְלָה . . .
 וְרוֹאֶה אֲנִי: אֵיךְ־סוֹף שֶׁל עֵינַיִם מִצִּיץ בִּי מִתּוֹכְךָ.
 וְזוֹ בְּרִקְהֶם בָּהֶ, זֹו עֲגוּמַת־חִלּוּם,

וְזוֹ מְבוּכָה בָּהֶ, וְזוֹ כְּמַעֲזֵן שֶׁלּוֹ.
 וְכָל הַקּוֹלוֹת תּוֹכָעִים, וְתוֹכָעוֹת הָעֵינַיִם
 מִמִּנִּי אֶת תִּקְוֹנָם.
 הַדָּאֵלָה קוֹלוֹת כָּל אַבּוֹתֵי אֲשֶׁר אֶבְדּוּ,
 וְאֵלָה הֵן עֵינֵיהֶם.
 וְאֲנִי, הָאֵמֶלֶל, אֵיכָה אֶמָּצָא תִקְוִין לְכָל־מוֹ?
 וְאֲנִי יִדְעָתִי: פֶּעַם יִגְבֵּר לַחֲשׁ זֶה מִתּוֹכְךָ, נִפְשִׁי,
 וְלֹו אֲשַׁמַּע.
 וּפֶעַם יִגְבֵּר לַחֲשׁ אַחֵר בִּי וּפֶעַם – שְׁלִישִׁי.
 וְכֵה מְנָה לְזֶה בְּלִי יִדְעָתִי וּבְלִי רְצוֹנִי מְטִלְטֵל אֲנִי,
 וְלִנְצַח לֹא אֲרַגִּיעַ.
 וְאֲנִי יִדְעָתִי, כִּי בְּנֵהֶם בְּדַמִּי רָגַשׁ פָּרָא
 לְנִתְשׁ, לְהִרְס וְלִבּוֹס כָּל בְּרִגְלִי,
 אֹו תִגְבֵּר נִפְשׁ אָבִי, פָּרָא קְדָמוֹן,
 שֶׁהִיָּה נִד בְּעַרְבוֹת חוֹל וְטוֹרֶף אָדָם.
 וְחֲרָדַת אֵימָה זֹו הַמְחַבֶּקֶה בְּשָׂרִי
 עַת יִרְעִים רַעַם וְהַבְּרָק מִדְּלִיק
 רְצוּעוֹת אֵשׁ בְּנוֹגִיוֹת־חִלּוֹנֵי הָאֶפְלוֹת,
 זֹו חֲרָדַת נִפְשׁ אָבִי קְדָמוֹן, אֲשֶׁר נִמְלֵט
 בְּקוֹל יִלְלָה לְמַעַרְתּוֹ בֵּין הַסְּלָעִים
 בְּהִנְשֵׁא סוֹפֶת קָדָם מַעַל רֹאשׁוֹ.

ועת אבקה אל תוך צללי הליל,
 מתוך לב ריק על עולם חרב,
 זה בוכה אבי אמלל
 על שממון חיו ועל אשרו חלף.
 ורגשתפלה יש אם ישטף חדר-לבי
 נא למי השממון,
 ועל ברך אכרע, אשא עיני נבוכות אל המרומים,
 לא אני הכורע, נפשי, ולא אני אתפלל;
 אבותי הם הישישים צטופי טלית ותפלין
 משתחוים ויוצקים לחש באבם אל הבורא.
 אנכי עומד פרוש או מחוץ לקהל הכורעים,
 ואפשר חיוך בו על שפתי,
 ואפשר אמהה חרש דמעת צער מעל עיני
 על אבותי אלה האמללים.
 ואני יודע: בוא יבואו ימים
 ופרחו העולמות אשר תוכך, נפשי,
 ואחד אחד יינקו בני אותם,
 ודפריגיר יבלעום,
 עד אהיה כנבוב לאחר גמל חסדו אתו העבביש,
 בלי עולמות אבות, בלי עולמי אני.

או תענביני, נפשי,
 ותתעי לבהו אחר.
 ושבתה או מלחמת כל הדורות,
 אשר התגוששו בקרבי כל הימים,
 או-או אנוח, נפשי, מנוחת עולם;
 אך את, אין קץ לתעומתך, נפשי,
 את - בתגודדים ...

יהי לכם הסער

יהי לכם הסער - אני בדממה אשלו
וכתרי דמעותי אקשר ברקמת משיה.
ואתם העפילו לכם כיצור נפשכם הרודפה אחרי פסגות,
ושחקו לכם בברקת רמית וברעמיר שקר.
וארבו איש לאחיו בנקיקי סלעים ועל שני הרים
להמעיד זה את זה אל אימת האבדון.
וגריע צחוקכם פרא, צחוק הכבוש האכזרי,
וענו לעמתו חיתו טרף המשסעות טרפון.

ידעתי: רוממות חלומות אנוש על שפתיכם,
ויגוך לאם ויסוררעולם - המטה, עליו תשענו.
אך חלום האדם הוא הסיר אשר תשפתו
לבשל בו נויד כבודכם ולמלא תאותכם.
ומטה יגון ויסורים, משענת צוכם,
הוא מטה און אשר יהפך לנחש.

יהי לכם הסער, והנשאוי לכם במרקבות חשקכם הלוהט,
ורוצצו אופיניכם את קהקדי המתחרים בכם בראש כל דרך:
אני מרכבתי הטייתי מדרךכם אל העמק.

וְסוֹסֵי־אֲשֵׁי הַתְּרִי וְאֲשֵׁלָחֶם לְעֹבְרִים.
אֲנִי בְדִמְמָה אֲשֵׁלֹךְ חֹק מִהֶמוֹן בְּצַעְכֶּם וּמִזִּמְתְּכֶם.
וְאֶקְשֶׁר בְּתִרְי־דַמְעוֹת־בְּאֵבִי לְרֹאשׁ כָּל נֶצֶן שְׁלֹוֹה.
וְיִפְרַח צֶמֶךְ הַדִּמְמָה וְהִנֵּה מִקְלֵט לְכָל כְּמַה־אַמֶּת אֲשֶׁר יִיעֹף
מִן הַסָּעִר.

חלום וגורל

בקוצות מאפילות עלי שחום עינים,
ברפיון האצבעות על משי-השמלה.
אך גע בקור-עצב אחד ופרש יגון כנפיו,
ונאת גונליו יעיר, והמה נהי בפל".

היא בנה לאלם-שיחו ותגע ראשה בלאט
אל כתפו שהקיצה ממגע-שערה טוב.
ופיה דובב, כפי תפוש שנה, נטפי ניב
הזולפים כמר לדם ומניבים ציצי אהב:

"שמעתי נאם עיניך אשר לא גלה פיה.
מתחת לכתפיה וקופות יכרע לב
מכבד צללים. ואני את ראשי שח
על כתפה שמתי, אולי בחסדך תוכל שאת,
ולו לשעה הקל מעט את משא יגוני.
אשת-עצב אני ויד הגורל נחתה
על חיי לבלי חוס. הן יוכל גם הדוני,

חלום וגורל

הגורש את משכריו אל בבותיך-תבלת,
יגוני אני נשא ואם יגאה במאד מאד.

לא ראתה חיל-הכאב אשר את שפתיו אָחו.
היא שמעה: "לִים-נכאי לרצון יהי יגונך.
הוא יגנוז בתהומו, כי עֶצב-אמת הוא,
ונצנץ בו כנצנץ פנינה באשון צולת,
ושלל ניצוצות יתיו אל פני משכרים תועים.
אך דלי נא עוד ממקורך צלול-הכאב, ילדתי.
גללתי את האבן מעל בארץ אלקה,
מעמקים יכלו לאור ולחסד השמים."

"צדקת. פתוחה בארי, מעל פיה את האבן
גללת. ראה, מה מוזר! לאיש לא שחתי שיחי.
ואתה, אשר זה תמול-שלשום אלי נקריה
בלב אוֹקינוס, רק אחת התדפקת
על שערי לבי סגורים ומסגרים — ויפתחו.

בדרך לתאטרון

עמק הברד לתוך הלילה האפל

שני וארנמן, תכול ונרד.

הלך תלך תמוכת ורועו, מנמרת-

צבעונים - ותודעתה שזורת אור וצל

כליל הברד (שחורה וסואנה היא הפורת

ולדבורים בנפיוזהב). הן בלי כל רעד

לימין אלוף תרד קלה, עליות-צער,

חוננת עם הברד, אך אי במח מנקרת

שאלת-אחרית: הן-לאו, לאו-הן, שאט

ושפק. וצער צער תחיש לידו

ומנעו צמרמרת. אכן אלים הוא מצעדו.

אט אט נפשה נכנעת. התאשר? הלב נצבט.

כפעמוניותהורית מצלצלים שלמים באון

צלצול אלם. תרד העם אל בית-התאטרון.

Friedland

לא בנהדרושים ובין גדרות-הצאן
חלפו אביר-חלדי, ימי הירוקים:
בזכרונות-ילדות חורגנים, רחוקים,
ילבינו עברי על פני מרעידמיון;

כי לא בוינגיל וכוורדסוורת וכפרנסים וים,
שבילם השאנן בחיק פרים ואחו השתלשל,
גדלתי אני הדל: מבית-האב עד בית-האל
נתיב קצר נמשך, עגום ומרומם.

אף וקר-בקר אחד גנוז במו לבי:
דמות פכש צח, מן הגזה עת שב,
חרד ובוש ילך מוריד במערמיו.
מדי וקרי אותו, רחמי וכמרו בי;
מדי וקרי אותו, אנכר אף זאת: יש יום
וגם אני אשוב גווי, חרד, עירם.